

neobyčejnou radost ukazovali, neb volí i oslové, krávy i ovce, telata i beránky i všeckny jiné pitomé hovádka z veliké radosti poskakovali. I ti rozmilí ptáčkové vesele v povětří lítali a radostně zpívali, jako by již jaro bylo. Divoká zvěř také v lesích semotam se probíhala a k lidem velmi krotká se ukazovala. Nebeské slunce (jak praví svatý Ambrož) jasněji a příjemněji svítilo i také dříve ráno než kdy prve světu se ukázalo. Povětří také a oblaky byly daleko jasnější a příjemnější a tak povolné povětří bylo, že se zdálo léto býti. Slovem, rozumné, cititedlné i necititedlné stvoření v tom nejlepší způsobu se nacházelo, každé vedle své možnosti radost a veselost na sobě ukazovalo.

Tu se téměř vedle litery vyplnilo, co někdy Izaiáš prorok předpověděl, řka: Veseliti se bude poušť a nezcestná kvesti bude jako lilium, vlk s beránkem přebývati bude a lev s teletem se bude pásti, aniž sobě škoditi neb se hubiti budou.<sup>(a)</sup> O té radosti podobně i David předpověděl, řka: Plesati budou nebesa a zem bude poskakovati, pole se budou veseliti a všeckno, co na nich jest. Stromové lesní radostně plesati budou před tváří Páně, neboť jest přišel.<sup>(b)</sup> A tak tehdy všeckno stvoření tehdáž se radovalo a Stvořitele svého radostně na svět vítalo, ale mnohem víceji se radovaly duše otcův svatých v předpekli, že toho tak zdávna žádaného dne dočekaly, neboť je Bůh podobně jako ku pastýřům, tak také k nim anjela poslal, který by jim oznámil, že vykoupení jejich již se přibližuje, neb ten zdávna vinšovaný Mesiáš dnes v tu hodinu v Betlémě na svět se narodil.<sup>(c)</sup> Ó, jak z těch radostných novin svatí otcové se radovali! Ó, jak jsou se veselili a plesali! Ó, jak veselou píseň Bohu zpívali! Bezpochyby že všickni na svá kolena klekli, ruce i oči k nebi pozdvíhli, řkouce: Chvála, čest a sláva buď tobě, nejmilosrdnější Otče, Pane Bože náš, že jsi se na nás rozpomenul a skrze svatého anjela tvého radostné narození Vykupitele našeho nám jsi zvěstoval, protož na tisíc tisícůvkráte budiž požehnaný, že Syna tvého jednorozeného na svět jsi poslati ráčil, který nás někdy z toho tmavého žaláře na světlo vyvede. Ó, sešli jej brzy k nám, aby nás z toho vězení vyvedl a před tvůj božský obličej přivedl. Tím způsobem ty svaté duše děkovaly milostivému Pánu Bohu a pro dobrou nádej, kterou měly, že již brzy vysvobozené budou, na všeckny předešlé bídy a soužení dokonce zapomenuly.

Aniž se tu stavila božská dobrotá, ale aby tím víceji lidé se veselili ve všelijakých krajinách a zemích, veliké a rozličné divy se spatřovaly, který hodně zatvřelá srdce k obměknutí a k obveselení vzbuditi mohly. Mezi těmi divy a zázraky nejvíceji jest podivení hodné, co se v Římě s řekou Tiberis, kdež veliké množství Židů bydlí, přihodilo. Neb v tu noc, když se Pán Kristus narodil, vyprejštila se tam studnice, které na světě rovné ještě nikdy vidět nebylo, neb místo vody prejštil se velmi čistý a vonný olej, který netoliko celou noc, ale potom i celý den hojně se prejštil a tak daleko se vylíval, že až do řeky Tiberis protýkal. Jaké medle myšlení ten veliký zázrak u lidí způsobil, to sobě sami pomysliti můžeme. Nad tou studní potom po časech k věčné památce pěkný chrám vystaven byl, který až po-

dnes stojí a Pan  
zati nebeský O  
jeho nesmírnéh  
aby všickni hříš

Ó, ty nejmil  
sím, abys mi na  
liti ráčil a pro l  
tivě odpustil. A

Podruhé, při  
mohli. Neb kd  
den Narození l  
takovou poctu  
se dívala, tu' h  
v kterým krásn  
t'átko, kteréžto  
jemu klaněj. Tu  
dal na římským  
místě potom k  
jménuje *Ara ca*

Potřetí, zase  
*templo Pacis*, neb  
měř celý svět sl  
veřejným jmén  
dostaven byl, p  
ten chrám bud  
dlouho, až poro  
navěky státi bu  
také neporodi.  
jak nejdřív Mar  
chrám sám od  
hanské modly,  
tané byly, mezi  
Řím založili a v  
pích, na kterýc  
které všecky ro  
že jiný král jim  
a jiné, nové us  
ního lidu povs

Podobně ta  
zeného Syna s